

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1214/2024
31.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Мирољуба Томића, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Недељка Вановића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Недељка Вановића, адвоката Филипа Мирковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 493/21 од 20.11.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 211/24 од 06.06.2024. године, у седници већа одржаној 31.10.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Недељка Вановића, адвоката Филипа Мирковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 493/21 од 20.11.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 211/24 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 493/21 од 20.11.2023. године окривљени Недељко Вановић оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.03.2021. године, када је лишен слободе, па надаље.

Истом пресудом окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала, а оштећена АА је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 211/24 од 06.06.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног Недељка Вановића и првостепена пресуда је потврђена.

Иако бранилац окривљеног Недељка Вановића, адвокат Филип Мирковић наводи да захтев за заштиту законитости подноси против пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 211/24 од 06.06.2024. године, из образложења захтева произилази да је исти поднет и против првостепене пресуде, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине у целини другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Недељка Вановића, је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је указао да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава, пре свега, записник о увиђају Кти 103721 од 08.03.2021. године, који је резултат незаконито предузете радње увиђаја места - стана окривљеног, којом приликом је дошло до документовања, обезбеђивања, као и одузимања низа предмета и трагова, иако је суд током поступка издао наредбу за претрес стана окривљеног Недељка Вановића, ком претресу су присуствовала сва лица која по закону треба да буду присутна, а приликом ког претреса нису пронађени нити привремено одузети било какви предмети. Сходно томе, према ставу браниоца нејасно где су пронађени предмети наведени у потврдама о привремено одузетим предметима од окривљеног, а извештаји о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд, УКП, Одељење за оперативну форензику, као и извештај ПУ за град Београд, УКП, Осмо одељење, Одељење за увиђајно оперативне послове, су незаконити докази, имајући у виду да је, како то наводи бранилац, стављањем знака једнакости између отвореног и затвореног простора, у погледу доступности органима кривичног гоњења, суд у конкретном случају, заправо поистоветио доказну радњу увиђаја са доказном радњом претресања стана, на који начин је учинио повреду закона на штету окривљеног.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 133. став 1. ЗКП, прописано је да се увиђај предузима када је за разјашњење неке чињенице у поступку потребно непосредно опажање органа поступка, а ставом 2. истог члана прописано је да предмет увиђаја може бити лице, ствар или место.

Одредбом члана 136. став 1. ЗКП, прописано је да се увиђај места предузима на месту кривичног дела или другом месту на коме се налазе предмети или трагови кривичног дела.

Из списка предмета, произилази да су овлашћена службена лица полиције, поступајући по пријави грађана да је у току ноћи НН мушкарац из зграде у улици ... број ..., извукао мртвог или човека без свести, изласком на лице места пронашли у шипражју, у улици ... испред броја .., НН мушки леш са видним повредама у пределу главе и тела, у ком смислу су, у присуству заменика ВЈТ у Београду, обавили увиђај места и то претходно описаног отвореног простора, као и унутрашњости стана број .., у улици ... број .., уз сагласност власника стана ББ. Увиђај је започет 04.03.2021. године у 10,00 часова, а завршен 05.03.2021. године у 12,10 часова.

Током увиђаја, у смислу одредбе члана 133. став 3. ЗКП, фотографисано је и криминалистичко - технички у потпуности обрађено лице места и у том смислу обезбеђени су и фиксирани сви трагови и предмети који могу послужити као доказ, а који су описани и означени у доказима на чију незаконитост се указује и то: записнику о увиђају ВЈТ у Београду Кти 103/21 од 08.03.2021. године и извештајима о форензичком прегледу лица места ПУ за град Београд, УКП, Одељење за оперативну форензику са фотодокументацијом - Кт 100-468/2021 од 04.03.2021. године, Кт 100-473/2021 од 04.03.2021. године и Кт 100-481/2021 од 05.03.2021. године.

Сходно наведеном и цитираним законским одредбама, по оцени Врховног суда, доказна радња увиђај места, како отвореног простора, тако и стана број .., у улици ... број .., као места на коме се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела, извршена је у складу са одредбама из члана 133. и члана 136. ЗКП, па самим тим, по оцени Врховног суда записник о увиђају, који садржи само податке, који су битни за ток и садржину предузете радње и опис изузетих трагова кривичног дела, представља законит доказ, на коме се може заснивати пресуда.

Насупрот наводима захтева браниоца окривљеног, законите доказе представљају и извештаји о форензичком прегледу лица места, имајући у виду да су сва оперативна поступања и предузете радње полицијских службеника, ради адекватног обезбеђивања лица места кривичног дела, прикупљања и обезбеђивања доказа том приликом, предузета по налогу тада присутног заменика јавног тужиоца, који према одредбама ЗКП и руководи предистражним поступком, а у складу са конкретним оперативним задацима и да су документовани у одговарајућој законом прописаној форми.

Надаље, суд је у вези са наведеним, имао у виду да је у овом случају дана 05.03.2021. године извршен и претрес стана и других просторија окривљеног, по наредби Вишег суда у Београду Кпп Пов 391/21 од 04.03.2021. године, којом приликом нису пронађени и привремено одузети било какви предмети, па у том смислу, није постојала обавеза органа поступка за издавањем потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног, те самим тим околност, на коју указује бранилац - да потврде о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за град Београд, УКП, Одељење за сузбијање крвних,

сексуалних, саобраћајних деликата и трговине људима од 04.03.2021. године, нису сачињене приликом претреса, као и да у истима није наведено, где су пронађени предмети привремено одузети од окривљеног, по налажењу Врховног суда, не утиче на законитост предузете доказне радње увиђаја места и доказа који су из те радње произашли, имајући у виду да је приликом њиховог сачињавања испоштвана законом прописана процедура.

У вези са истом повредом закона – из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, доводи у питање процесну употребљивост снимака са система видео надзора стамбене зграде у улици ... број .., који су у доказном поступку изведени као доказ, а које је полицији предао сведок ВВ. Међутим, како из списка произилази да се правноснажне пресуде не заснивају на овим снимцима, већ је везано за непосредна опажања на околности изношења тела из зграде у којој наведени сведок и живи, од стране једног мушкарца, којег сведок није идентификовао, цењен исказ овог сведока са главног претреса, како је то првилно нашао и другостепени суд, то су изнети наводи браниоца окривљеног, од стране Врховног суда оцењени као неосновани.

Неосновани су и наводи којима бранилац указује да је извештај МУП РС, ПУ за град Београд, УКП, Одељење за увиђајно оперативне послове ITD 8511/2021 од 04.03.2021. године, такође незаконит доказ, имајући у виду да овај извештај није ни прочитан као доказ у доказном поступку, те на њему није заснована пресуда.

Остали наводи захтева, којима бранилац оспорава доказну снагу записника о увиђају и доказа који су из њега произашли, са указивањем на њихову међусобну противречност, од стране Врховног суда нису разматрани, јер не представљају дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, по налажењу овога суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер предметни докази, ни сами по себи нити по начину прибављања нису у супротности са одредбама ЗКП, те сходно изнетом представљају доказе на којима се побијане пресуде могу заснивати.

Поред овога, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Недељка Вановића указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је неспорно да је код оштећеног губитак свести наступио већ након првог ударца, из чега произилази да кривично дело није извршено на свиреп начин, уз трпљење бола веома јаког интензитета и уз доживљај примарног страха код оштећеног, због непосредне виталне угрожености, а што је од значаја за правну квалификацију кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим као и за само постојање кривичног дела. Према ставу браниоца окривљени је, у конкретној ситуацији, могао бити оглашен кривим због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика.

По налажењу Врховног суда, а супротно наводима браниоца, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени Недељко Вановић, оглашен кривим, јасно и недвосмислено произлази да је окривљени оштећеног лишио живота, наносећи му

патње и болове који по трајању и интензитету превазилазе патњу и болове довољне за лишење живота, дакле на свиреп начин, па је правилан став првостепеног суда да кривичноправне радње окривљеног Недељка Вановића, треба правно квалификовати као кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 1) Кривичног законика, па су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

Врховни суд се није упуштао у оцену истакнуте повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да наведена повреда није образложена.

Осим тога, за напоменути је да се пресуде Врховног касационог суда Кзз 59/21 од 27.01.2021. године и Кзз 69/23 од 28.02.2023. године и пресуда Врховног суда 959/23 од 23.10.2023, на које је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао бранилац окривљеног, уз полемисање са правним ставовима овог суда, изнетим у наведеним одлукама по истом правном питању – питању дозвољености вршења увиђаја сваког места на коме се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела, па и стана, не може применити на конкретан случај.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**